

“मीठे बच्चे- अब बेहदको रात पूरा हुँदैछ, दिन आउँदैछ, फर्केर घर जानु छ । त यसैले अब द्वार-द्वार भट्किन बन्द गर ।”

प्रश्न:- – कुन अभ्यासको आधारमा तिमी बच्चाहरूले धेरै राम्रो सेवा गर्न सक्छौ

उत्तर:- – कम्तीमा ८ घण्टा सम्म याद भइरहोस्- यदि यो अभ्यास हुन सक्त्यो भने सेवा धेरै राम्रो गर्न सक्छौ किनकि यादबाट नै सारा विश्वमा पवित्रता र शान्तिको भाइब्रेशन फैलिन्छ। यादबाट नै विकर्म पनि विनाश हुन्छ र पद पनि उच्च मिल्छ। त्यसैले यस रूहानी यात्रामा कहिल्यै पनि थाक्नु हुँदैन। देहको भान छोडेर देही-अभिमानि बन्नै निरन्तर अभ्यास गरिरहनु पर्छ।

गीत:- रात के राही थक मत जाना

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले सावधानी सुन्यौ। बाबाले बच्चाहरूलाई सावधानी दिनभयो- हे रातका राही, किनकि अब तिमी लागि दिन आइरहेको छ। यो हो बेहदको रात र दिन। बेहदको रात पूरा हुन्छ र बेहदको दिनको स्थापना भइरहेको छ। अब तिमी बच्चाहरू (आत्माहरू)ले आफ्नो घरमा जानु छ, जसको लागि तिमीले आधाकल्प भक्ति गर्यौ। तर तिमीले बाबालाई खोज्न सकेनौ किनकि उहाँको नाम रूपलाई बदलिदिएका छन्। अब तिमीलाई थाहा छ- बाबाले दिनमा अथवा कलियुगबाट सत्ययुगमा जाने बाटो बताइरहनु भएको छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- भ्रष्टाचारी उनलाई भनिन्छ, जो विकारबाट पैदा हुन्छन्। हिन्दुहरूले बाबालाई नै भुलेका छन्, गीताका भगवान् निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको बदलामा साकार कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। यो हो सबैभन्दा ठूलो भूल, जसले गर्दा आधाकल्प दुःख भोग्नु परेको छ। भूल निमित्त बनेको छ, दुःख भोगाउनको लागि। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, भक्तिमार्गमा भट्किरहन्छन्। बाबालाई चिनेपछि भट्किनुपर्ने आवश्यकता हुँदैन। तिमीले अहिले बाबालाई चिनेका छौ। श्रीकृष्ण यदि यसै रूपमा आए भने त उनलाई चिन्न कुनै गाह्रो पर्दैन। तरुनै सबैले चिन्छन्। तर बाबा त यति गुप्त हुनुहुन्छ, जसलाई तिमी बच्चाहरूले पनि भुल्दछौ। कृष्णलाई त कसैले भुल्न सक्दैनन्। सारा दुनियाँ एकदम आकर्षित हुन्छन्। सम्झन्छन्- श्रीकृष्णले हामीलाई स्वर्गमा लिएर जान्छन् किनकि उनी स्वर्गका मालिक हुन्। उनलाई कसैले छोड्दैनथे, तर सम्झाउने धेरै युक्ति चाहिन्छ। यदि सम्झाउने युक्ति आएन भने कहीं-कहीं डिस-सर्भिस गर्छन् किनकि स्वयंले नै पूरा बुझेका छैनन्, जसले कसैलाई राम्रोसँग सिद्ध गरेर हिसाब-किताब बताउन सक्न्। यस समय सबै पतित छन्। गायन पनि गर्छन्- पतित-पावन सीताराम। तर पावन बनाउने वाला को हो- यो कसैले जानेका छैनन्। गीताका भगवान् कृष्णलाई सम्झेका छन्। रामको त कुनै शास्त्र छैन। यस्तो होइन रामायण कुनै रामचन्द्रको शास्त्र हो। क्षत्रिय धर्म कुनै रामले स्थापना गरेका होइनन्। ब्राह्मण, देवता र क्षत्रिय तीनै धर्म एकैसाथ शिवबाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमीहरूमा पनि थोरै मात्र छन्, जसले यस कुरालाई बुझ्न सक्छन्। राजा-रानी त एक हुन्छन्, बाँकी प्रजा र दास-दासी त अनेक बन्छन्। पहिले राजाहरूको पासमा धेरै दास-दासी थिए- कोही बहलाउनको लागि, कोही डान्स गर्नको लागि। डान्सको सोख त वहाँ पनि धेरै रहन्छ। बाँकी राजा-रानी धेरै कम निस्कन्छन्, जसले राम्री बुझ्न र बुझाउन सक्छन्। प्रदर्शनीको सेवाबाट थाहा हुन्छ, कस-कसले राम्री सम्झाउन सक्छन्? पहिलो कुरा यो सम्झाउनु पर्छ- भगवान्लाई नजान्नाको कारण सर्वव्यापी भनिदिएका छन्। दोस्रो, कृष्णलाई भगवान् भन्नाले स्वर्ग रच्ने शिवबाबाको नाम गुम गरिदिएका छन्। निराकार बाबा नै सबैका रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँ एकलाई नै याद गर्नु छ, उहाँले नै राजयोग सिकाउनुहुन्छ। तर गीतामा जो कृष्ण भगवान्वाच लेखिदिएका छन्, यस कारण नै हातमा गीता उठाएर झुटो कसम लिन्छन्। अब बताऊ- के श्रीकृष्ण हाजिर नाजिर छन्? वा निराकार परमात्मा हाजिर नाजिर हुनुहुन्छ। सबै अलमलमा परेका छन्।

अब तिमी बच्चाहरूले सबै उठेर सम्झाउने अभ्यास गर्नुपर्छ। (राजा जनकको उदाहरण) भन्दछन्- अष्टावक्रले जनकलाई ज्ञान दिए। तर यो कुनै ब्रह्म ज्ञान त होइन, यो हो ब्रह्मा ज्ञान। ब्रह्माकुमारीहरूले यो ज्ञान दिइरहेका छन्। ब्रह्म-कुमारी होइन। उनीहरूले त ‘ब्रह्म’ लाई ईश्वर सम्झन्छन्, तर होइन। ईश्वर त बाबा हुनुहुन्छ। बाबाको नाम नै शिव हो। ब्रह्म त तत्त्व हो। यो सबै कुरा मोटो बुद्धिले बुझ्न सक्दैनन्। दास-दासी पनि नम्बरवार बन्छन्। बुझ्नु पर्छ- यदि हामीले कसैलाई राम्री सम्झाउन सक्दैनौ भने हाम्रो पार्ट पछि छ। त्यसैले फेरि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। सारा दुनियाँमा जसलेजो सिकाउँछन्, उनीहरूले देह अभिमान वश सिकाउँछन्। देही-अभिमानि तिमी ब्राह्मणहरू बाहेक कोही पनि छैनन्। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, जो आत्म-अभिमानि बन्छन्। मैले आत्माहरूलाई सुनाउँछु। आत्माले यी अंगद्वारा बोल्छ। आत्माले भन्छ- म सुन्न सक्दिनँ, मेरो अंग खराब छन्। त्यसैले देही-अभिमानि बन्न मेहनत छ। सत्ययुगमा देही-अभिमानि रहन्छन्। बाँकी परमात्माको ज्ञान हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो सिमरण त्यहाँ कसैले गर्दैनन्, वहाँ आवश्यकता नै हुँदैन। सिमरण अथवा याद एउटै कुरा हो। उनीहरूले माला हातमा लिन्छन्। मुखबाट राम-राम भन्छन्। यहाँ त राम अक्षर भन्नु पनि गलत हुन्छ। राइट अक्षर हो शिवबाबा। तर शिव-शिव पनि भन्नु छैन। पितालाई याद गर्नको लागि नाम कहाँ लिइन्छ र! बाबालाई याद गर्नु- यो हो यात्रा। जिस्मानी यात्रामा गए भने याद राख्छन्- हामी अमरनाथमा जान्छौं। त्यो नाम त लिनु पर्छ नि। तिमीले केही पनि जप्नु पर्दैन। तिमीले बुझिसकेका छौ- नाटक पूरा हुँदैछ। हाम्रो ८४ जन्म पूरा भयो। यो पुरानो चोला छोड्नुपर्छ। पार्ट खेल्दा-खेल्दा पतित हुनु नै छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो जुन मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्ष छ, त्यसको जरा सडिसकेको छ। बाँकी हाँगा, बिँगा बचेका छन्। यो पनि तमोप्रधान भइसकेको छ, वृक्षको आयु अब पूरा हुँदैछ। फेरि सुरु देखि नाटक रिपीट हुँदैछ। हरेकले आ-आफ्नो पार्ट खेल्छन्। अर्को कुनै दुनियाँ छैन। यदि भएको भए हामी किन पढ्थ्यौं? भन्छन्- बाबा फेरि आएर राजयोग सिकाउनु होस्, गीता ज्ञान सुनाउनु होस्, पवित्र बनाउनु होस्। तर पतित हामी कसरी बन्यौं, यो कसैले पनि जान्दैनन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी नै पावन थियौं। फेरि इतिहास दोहोरिन्छ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ- फर्केर घरमा जानु छ। घरमा त बाबा नै रहनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- परमधाममा रहन्छन् फेरि पनि बिर्सिन्छ। आत्माहरू पनि ब्रह्माण्डमा रहन्छन्। यो सृष्टि हो, यसमा मनुष्य रहन्छन्। ब्रह्माण्डमा आत्माहरू रहन्छन्, फेरि यहाँ आउँछन् पार्ट खेल्न। माथि आकाश तत्त्व छ। पाउ सबैका पृथ्वीमा छन्। बाँकी शरीर कहाँ छ? त्यो त आकाश तत्त्वमा नै छ। त्यहाँ त आत्माहरू तारा जस्तै रहन्छन्। त्यहाँ खस्ने चीज नै छैन, जो हामीले खस्नु परोस्। वैज्ञानिकहरू रकेटमा जान्छन्, चक्कर लगाउन फेरि बाहिर पनि आउँछन्। लेख्छन् पनि-खस्ने डर छैन, यति आकर्षण छ जो मनुष्य आकाश तत्त्वमा अडिन्छन्। त्यसैले यति सानो आत्मा महत्त्वमा किन अडिन सक्दैन! रहने स्थान वहाँ नै हो, यी सूर्य, चन्द्रमा, ताराहरू धेरै ठूला छन्। यिनीहरू कसरी अडिएका छन्? कुनै डोरी आदि त छैन। यो सारा ड्रामा बनेको छ। हामी ८४ जन्मको चक्रमा आउँछौं। यो वृक्ष हो। कति ठूला हाँगा-बिँगा छन्। बाँकी साना-साना कहाँ देख्न सकिन्छ र। बाबाले पनि सारमा सम्झाउनु हुन्छ, जो पछि-पछि आउँछन् उनीहरूले अवश्य थोरै जन्म लिन्छन्। बाँकी एक एकको हिसाब बताउँदैन। तिमीलाई थाहा छ- ब्रह्मादेवारा ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय धर्मको स्थापना भइरहेको छ। जसबाट स्थापना भयो, उनले नै फेरि पालना गर्नुपर्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकर तीनै देवता अलग-अलग हुन्। बाँकी यस्तो होइन ब्रह्माका तीन मुख छन्। यस्तो हुन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू बिलकूल बेसमझ बनेका छौ। बाबा आएर समझदार बनाउनुहुन्छ। अहिले तिमीहरू सबै सीता रावणको कैदमा छौ। तिमी नै बाँदर थियौ, तिम्रो सेना लिनुभयो। तिमीलाई नै मन्दिर लायक बनाउनुभयो। अब राजधानी स्थापना भइरहेको छ। जति जो श्रीमतमा चल्छन्, त्यति नै उच्च पद पाउँछन्। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो मम्मा बाबा नम्बरवनमा जान्छन्। स्थूलवतनमा तिम्रो सामुन्ने बसेका छन्। सूक्ष्मवतनमा पनि देख्दछौ बस्नु भएको छ, अनि वैकुण्ठमा पनि देख्दछौ। पहिले धेरैलाई साक्षात्कार गराइयो फेरि सबै कहाँ कृष्ण बन्दछन् र। बाललीला आदि देखाइन्छ, पुरुषार्थ गराउनको लागि। पुरुषार्थ विना महाराजा-महारानी त बन्दैनन्। जो पक्का निश्चय बुद्धि छन्, उनीहरू एकदम टिक्छन्। बाबा म त हजुरलाई कहिल्यै पनि छोड्ने छैन। कैयौं यस्तो भन्दा-भन्दै पनि छोडिदिन्छन् आश्चर्यवत सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। पहिलेको कहावत हो। यो सबै करा भइरहन्छन्। भन्नुहुन्छ- कल्प पहिले पनि यस्तै भागन्ती भएका थिए, कसैमाथि पनि भरोसा छैन। जसरी श्वासमाथि भरोसा छैन। बाबाको बनेर फेरि पनि मर्छन्। ईश्वरीय जन्म दिन मनाएर पनि मर्छन् अर्थात् हात छोड्छन्। बाबाले घरी-घरी भनिरहनुहुन्छ- तिमीले यस्तो सम्झ, हामी अब आफ्नो स्वीट होममा जानु छ। त्यसैले बाबा र घर याद आउँछ। भक्तिमार्गमा पनि आधा कल्प याद गरेका छौ। तर फर्केर कोही पनि जान सक्दैनन्। जानेकै छैनन् भने कसरी जान सक्छन्? ती रूहानी यात्री कसरी बन्न सक्छन्? तिमी अहिले पूरा यात्री बनेका छौ। जसले धेरै याद गर्छन्, उनको पाप काटिँदै जान्छ। यात्राको पनि ध्यान राख्नुपर्छ। अन्त्यमा ८ घण्टा तिम्रो यो सेवा रहयो भने पनि धेरै राम्रो हो। यो हो शान्ति र पवित्रताको भाइब्रेशन फैलाउनु। यादबाट विकर्म पनि विनाश हुन्छ, पद पनि उच्च मिल्छ। त्यसैले भनिन्छ- रातका राही नथाक। कलियुगको अन्त्य अर्थात् ब्रह्माको रात पूरा हुनु। सबै फर्केर अवश्य जानु छ। रूहानी घरलाई याद गर्नु छ। रूह अब जानु छ। शरीरको भान छोड्नु छ। देही-अभिमानि बन्नु छ। यो हो यादको यात्रा। अच्छा!

मीठै-मीठै सिक्किलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) पक्का निश्चयबुद्धि बनेर दृढ संकल्प गर- बाबाको हात कहिल्यै पनि छोड्ने छैन। बाबा र घरलाई घरी-घरी याद गर।

२) देही-अभिमानि बन्ने मेहनत गर। ५ विकार रूपी रावणको कैदबाट छुट्नको लागि श्रीमतमा चल्नु पर्छ। मन्दिर लायक बन्ने पुरुषार्थ गर।

वरदान:-

कन्ट्रोलिंग पावरद्वारा स्वलाई कन्ट्रोल गरेर फुलस्टप लगाउने, सदा समर्थ आत्मा भव

बिन्दु स्वरूप बाबा र बिन्दु स्वरूप आत्मा- दुवैको स्मृतिले फुलस्टप अर्थात् बिन्दु लगाउनमा समर्थ बनाइदिन्छ। समर्थ आत्मसँग स्वमाथि कन्ट्रोल गर्ने कन्ट्रोलिंग पावर हुन्छ। उनले अरूलाई कन्ट्रोल गर्दैनन्, बरु स्व माथि कन्ट्रोल राखेर परिवर्तन शक्तिलाई कार्यमा लगाउँछन्। उनमा गलतलाई ठीक गर्ने शक्ति हुन्छ। उनीहरू कहिल्यै पनि यस्तो भन्दैनन्- के म नै मर्नुपर्छ, मैले नै सहन गर्नुपर्छ। समर्थ आत्माले यही सम्झन्छन्- यो मर्नु होइन, स्वर्गमा स्वराज्य लिनु हो।

स्लोगन:-

- बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने निमित्त उही बन्न सक्छ, जसको हर संकल्पमा दृढताको विशेषता हुन्छ।